

POSTANOWIENIE

29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 czerwca 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z wniosku Z.S.

z udziałem J.Z., U.K., E.I., H.P. i H.L.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej H.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 30 września 2021 r., III Ca 1341/20,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adwokat J.P. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącemu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika

z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik H.P. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, iż „Sąd II Instancji w sposób błędny wywiódł, że ze zgromadzonego materiału dowodowego i ustalonych faktów wynika, iż H.K. od dnia 4 października 1961 roku była posiadaczem samoistnym całej nieruchomości, skoro dotychczasowi właściciele w dalszym ciągu przebywali na nieruchomości. Zaskarżone rozstrzygnięcie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia. W związku z powyższym istnieje konieczność eliminacji zaskarżonego orzeczenia z obrotu prawnego, gdyż jest ono w sposób oczywisty nietrafne i wadliwe. Utrzymanie tak rażąco wadliwego wyroku godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości i narusza interes publiczny. Reasumując, istnieje realna potrzeba zajęcia się przez Sąd Najwyższy wymienioną kwestią ze względu na znaczenie rozstrzygnięcia dla ochrony interesów uczestnika, jak również ze względu na interes publiczny związany z funkcjami skargi kasacyjnej, w tym z uwagi na istotną dla wymiaru sprawiedliwości konieczność eliminacji orzeczenia oczywiście nietrafnego i wadliwego. Podkreślenia wymaga także fakt, że już sama oczywistość skargi jest wystarczającą podstawą do przyjęcia skargi do rozpoznania”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać

przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie tego wymagania oczywiście nie spełnia. Skarżący nie określił przepisów, które Sąd Okręgowy miał oczywiście naruszyć, a podniesiona przez niego argumentacja odnosi się do ustaleń faktycznych, które w postępowaniu kasacyjnym nie mogą być kwestionowane (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego uczestnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono stosownie do § 2 pkt 1, § 4 ust. 3, § 11 pkt 1, w zw. § 8 pkt 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

M.M.

[ms]

